

VI.

СРЪЦУ ТРИ-СВЕТИТЕЛИ.

Мъгла.

Обичамъ зимната мъгла: бѣлата пухкава мъгла, която се люлѣе надъ заснѣжената земя прѣбулила дървеса и градини; изъ нейнитѣ дипли високитѣ тополи край рѣката изгледватъ нѣкакъ замислени; хората, тръгнали по улици и стѣгди, се мѣркатъ като призраци и приближишъ ли нѣкого — заприличалъ на дѣдо мразъ: мустаци, брада, вѣжди — посребрени съ скрѣжъ. Плетищата край пята, като че сж нацвѣтѣли...

Зимната мъгла, забулила градини и мегдани, прѣчи да се видятъ надвѣсенитѣ надъ село чукари и вършини, които сегисъ-тогисъ прѣзъ сивосинкавитѣ завѣси надничатъ замамливо, сѣкашъ вгледани нѣгдѣ далечъ, далечъ, за гдѣто сърдце купнѣй. Небето снишено, като да нашепва за звѣздитѣ, които грѣятъ въ лазурни висини; за луната, която плува нѣкждѣ, все тѣй замислена и тѣжна, както я виждатъ онѣзи, чийто утрѣшенъ день е пълненъ съ изненади и бѣди.

— Какво ни готви утрѣшния день? — Ето първиятъ въпросъ, що си задава онзи, който изнемогва въ окопа.

И въпросътъ му затѣва въ загадки и мъгла. Мъгла е въ душитѣ ни.